

KENO Z OIKUMI

Jeden mrtvý vlak.
Jedno mrtvé město.
Jediná naděje pro mrtvý svět.

SERGEJ LUKJANĚNKO

Kenozoikum

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Sergej Lukjaněnko

Kenozoikum – e-kniha

Copyright © Triton, 2020

Copyright © Argo, 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ARGO
TRITON

Sergej Lukjaněnko
KENOZOIKUM

Кайнозой

Copyright © Sergey Lukianenko 2016

Translation © Konstantin Šindelář, 2019

Cover photo © Grandfailure | Dreamstime.com

© Stanislav Juhaňák - Triton, 2020

© Argo, 2020

ISBN 978-80-7553-772-0 (Juhaňák Stanislav - Triton)

ISBN 978-80-257-3123-9 (Argo)

ISBN 978-80-755-3811-6 ePub

ISBN 978-80-755-3812-3 Mobi

ISBN 978-80-755-3810-9 PDF

Stanislav Juhaňák - Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10

www.tridistri.cz

Nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

www.argo.cz

KENO Z OIKUM

SERGEJ LUKJANĚŇKO

KENOZOIKUM

A large, stylized, grey 'Z' graphic is positioned behind the letter 'O' in the title 'KENOZOIKUM'. The 'Z' has a textured, brush-like appearance with some white highlights and shadows, giving it a three-dimensional feel. It is centered vertically and horizontally behind the 'O'.

SERGEJ LUKJANĚNKO

Překlad Konstantin Šindelář

STANISLAV JUHAŇÁK - TRITON
ARGO

Kapitola první

Cesta z Moskvy do Petrohradu

Jídelní vůz byl prastarý – vyrobený ještě na konci dvacátého století. Na jeho stěně jsem si všiml zašlé duralové cedulky, na které stálo: „Tverská vagonka, září 1999“.

Úplně mě to dojalo.

V době, kdy byl tento vagon vyroben, jsem šel do školky. Lidé se chystali slavit příchod nového milénia, aniž by tušili, že to staré ve skutečnosti skončí až v roce 2001. Putin ještě nebyl ani prezident, ani premiér, a dokonce ani předseda Nejvyššího kontrolního úřadu. Povstanci existovali leda v Hollywoodu a o žádných kvazi ještě vůbec nebyla řeč.

Vagon, jemuž táhlo na třetí křížek, uměl stárnout důstojně, třebaže celé jeho vybavení působilo hodně staromódně – malé stolky se sepranými, šedobílými ubrusy, malé pohovky pro dva s tvrdým polstrováním, nahrazující židle, na stolcích sklenice s mědiniklovými držátky, umělé květiny v plastových vázičkách a minerálka ve skleněných láhvích. Nad okny byly přimontované malé obrazovky, v nichž za doprovodu tiché hudby běžely reklamní klipy Ruských drah s jejich politicky nekorektním sloganem: „Spojujeme živé.“ Nu což, Ruské dráhy nikdy nevynikaly politickou korektností.

Navzdory pokročilé hodině a bídnému vybavení byl jídelní vůz plný. V Rusku zkrátka existuje taková stará tradice – jakmile nastoupíte do vlaku, hned musíte začít jíst.

No dobrá, dobrá, nemusíte nutně jíst. Můžete taky zajídat.

Přistoupil jsem k barovému pultu, za nímž stál asi dvacetiletý mladík. Barman se tvářil tak hrdě, jako by netočil

pivo v jídelním voze na trase Moskva–Petrohrad, ale přinejmenším v Orient expresu.

„Budete večereť?“ zeptal se barman. Podle visačky na uniformě se jmenoval Volodža.

Přelétl jsem pohledem jídelní lístek. Petrohradská vegetariánská soljanka, doněcký kotlík, dušený králík s rýží, lugaňské vepřové ragú, smažené brambory s houbami, „moskevský“ salát z ázerbájdžánských rajčat a uzbecké cibule...

„Nejspíš ani ne, Volodža,“ řekl jsem. „Dám si dva chleby se salámem a pivo – baltiku.“

Barman posmutněl, ale natočil mi pivo a dal mi požadované chleby. S kořistí v rukou jsem prošel vagonem a zastavil se u stolku, u něhož osamoceně seděl robustní muž s hranatou, ostře řezanou tváří. Před sebou měl prázdný kotlík a malou karafu s vodkou, nyní již téměř prázdnou.

„Máte tu volno?“ zeptal jsem se.

Muž ke mně pomalu zvedl oči. Rysy jeho tváře byly natolik hrubé, hranaté a asymetrické, že se mi ihned vybavil nešťastný výtvar doktor Viktor Frankensteina v podání Borise Karloffa.

„Zcela,“ opáčil muž a pak se na malé pohovce zničehonic posunul až těsně k oknu, jako by si snad myslel, že se hodlám posadit vedle něj.

Že by to už nebyla jeho první karafa?

Posadil jsem se naproti němu, postavil na stůl tácek s obloženými chleby a lokl si piva.

„Vy asi budete Moskván,“ pronesl můj náhodný společník.

„Hm,“ zahučel jsem a zahryzl se do jednoho z chlebů.

Muž chápavě přikývl. Pak se podíval z okna, za kterým neomezeně vládla černá tma Zemí za Okruhem, a řekl:

„Dva světy, dva osudy.“

„Co?“ nechápal jsem.

„No...“ Muž rozhodil rukama – vypadalo to, že ho moje nedůvtipnost upřímně rozesmutnila. „V Moskvě jsou osvětlené ulice, troubí tam auta, fungují obchody... A všude kolem je jen tma, hrůza a zkáza.“

„A stojí tam mrtví s kosama v rukou,“ přisadil jsem si.

Muž se na mě podezřívavě podíval.

„Takže jste s tím spokojený?“

„S čím?“

„S tím vším.“

„Copak s tím může být někdo spokojený?“ podivil jsem se.

Muž si odfrkl.

„Vy Moskvané,“ vysvětlil pak, „jste se vždycky snažili vylétnout z matičky Rusi. Věčně jste se všem ostatním vysmívali. Že prý je dobře jenom u vás, kdežto za Okruhem je mrtvo. Teď jste se konečně dočkali. A tak se ptám – jste s tím spokojený?“

„Jak jako, že jsme se ostatním vysmívali?“ užasl jsem.

Muž se skepticky usmál.

„A ne snad? Ti z Tambova jsou podle vás vlci tambovští a ti z Permu slaná ušiska. Lidem z Rjazaně říkáte křivé pupky a Rostovanům zase ušouni.“

„Však ono se i těm Moskvanům říká lecjak,“ řekl jsem. „A vůbec – přezdívky mají všude na světě. Není na tom nic divného. A nejenom v rámci státu, ale i mezi státy. A všechno je to navíc dávná minulost. Dneska už si na tyhle přezdívky vzpomene jen málokdo. A vlastně ani nemusejí být vždycky urážlivé.“

Můj společník přimhouřil oči. „Takže křivé pupky podle vás není urážka?“

„Ne,“ řekl jsem. „Protože tahle přezdívka – což je celkem zjevné – vzešla od sekery, zastrčené za opaskem tak, že se nad topůrkem vyboulil svrchník. Divoká step byla, co by kdo kamenem dohodil, a tak nikdo z Rjazaně nikam nechodil bez sekery. Ona je to vlastně hrdinská přezdívka. Důvod k pýše.“

Muž si nalil další skleničku.

„Prý dávná minulost...“ zabručel. „Koukám, že i vy máte sáčko trochu nakřivo!“

„Nepopírám,“ povzdechl jsem si. „Však on by se u mě i ten pupek našel...“

„Jedete do Petrohradu pracovně?“ změnil muž náhle téma hovoru. „Nebo jako turista?“

„Pracovně,“ přiznal jsem.

„Mám Petrohrad rád,“ řekl muž vyzývavě. „Jsou tam lepší lidi.“

„Škoda že jich tam je tak málo.“

„A kvazi podle vás nejsou lidi?“

„Kvazi jsou kvazi.“ Dopil jsem pivo.

„Jste lidský šovinista.“

„Vy to říkáte, jako by snad na tom bylo něco špatného,“ odpověděl jsem.

Muž si znovu odfrkl.

„A nezajímá vás, odkud pocházím já?“ zeptal se.

„Upřímně řečeno... ne.“ Podíval jsem se na hodinky. „Děkuji za rozhovor, ale už musím jít. Dobrou chuť.“

Zvedl jsem se a urovnal si sako. Vážně jsem ho měl dost nakřivo. Pak jsem kolem večeřících lidí zamířil ke dveřím, vedoucím ven z jídelního vozu.

A vtom do těchto dveří něco dutě narazilo. Přes klapot kol jsem ten náraz spíš ucítil, než uslyšel. A hned po prvním následoval další.

Jako kdyby někdo tupě vrážel do dveří – místo toho, aby vzal za kliku a otevřel...

Na okamžik jsem se zastavil a upřel pohled na dveře.

Klika sebou zacukala – zdola nahoru a zase shora dolů. Následoval třetí náraz. Ten již byl natolik silný, že ho uslyšeli všichni a začali tím směrem otáčet hlavy.

Vrhl jsem se ke dveřím a v běhu si rozhrnul sako.

Klika sebou znovu škubla a zamířila dolů, nyní již mnohem jistěji. Dveře se začaly otevírat.

„Ani hnout!“ vykřikl jsem. Odstrčil jsem cestujícího, který se nadvzděl a zatarasil mi tak cestu, zpátky na pohovku a hnal se dál ke dveřím.

Klika již byla úplně dole. V příštím okamžiku otevřel další náraz dveře dokořán.

Na prahu stál povstanec.

Úplně čerstvý. Asi dvacetiletý mladík. Ještě docela nedávno bych o něm asi řekl, že je „krev a mlíko“ – byl statný, s buclatými tvářemi, které ještě pořádně nepoznaly břitvu, a nesmělým knírkem nad horním rtem. Patřil k asi třem desítkám hlučných a veselých kluků v kadetských unifor-

mách – budoucích námořníků válečného loďstva –, které doprovázeli dva o něco starší důstojníci. On i ostatní cestovali ve vagonu číslo osm hned vedle jídelního vozu – před pár hodinami jsem je viděl nastupovat do vlaku. Nesli si malé kufříky a téměř všichni bodře a s velkou chutí žvýkali gyros, koupenny hned u nádraží.

Když jsem však před chvílí procházel jejich vagonem, panovalo tam překvapivé ticho. Dokonce jsem si pomyslel, že tihle kadeti mají vážně železnou disciplínu – jen co nastoupili do vlaku, hned šli na kutě.

Ale co se to s ním sakra přihodilo?

Mladík neměl žádná viditelná zranění. Že by prostě umřel a povstal? A to si nikdo z jeho kamarádů ničeho nevyšiml?

„Ué-ué-éé...“ vzdechl kadet ztěžka. Uniformu měl stále pěkně upravenou, jako by byl živý. To znamená, že se ani nestačil vysvléknout a jít si lehnout.

Náhle mě napadlo, že to celé musí být jenom pitomý, hnusný a odporný vtípek. Dokonce jsem o tom sám sebe na krátký okamžik přesvědčil. Těm mladým už muselo dočista přeskočit, že si hrají na povstance! Možná za tím je nějaká potrhlá sázka. Možná to byl výsledek oné nerozvážné troufalosti, která odjakživa koluje v krvi většiny dvacetiletých kluků a neustále je nutí provádět hlouposti.

Ten šedomodrý odstín ještě nedávno růžové tváře je všehovšudy tempera a za ty prázdné mrtvé oči s velkými nehybnými panenkami mohou oční kapky a celkem zdařilý herecký výkon. Teď toho cucáka chytím za rameno a zatřepu s ním, a jakmile propukne v smích, vrazím mu takovou facku, že na ni až do důchodu nezapomene...

Dokonce jsem ke kadetovi natáhl ruku – přesně v tu chvíli, kdy se jeho mrtvé oči nejistě upřely na ženu, sedící u vedlejšího stolku. Byla to nápadná kráska s dlouhými zrzavými vlasy, pěstěnou pleť, velkýma výraznýma očima a, jak se tak říká, bujnými tvary. Na sobě měla dlouhé černé večerní šaty, které skrývaly přesně jen to, co bylo potřeba skrýt, a střevíčky na vysokých podpatcích. Při pohledu na ni se mi nechtělo věřit, že se nacházím v jídelním voze starého vlaku.

Výsledný dojem nemohlo pokazit ani to, že právě teď žena strnula s vidličkou, na níž měla nabodnutý kousek pečeného vepřového z kotlíku, v půli cesty k otevřeným ústům.

„Uééé!“ zahučel mrtvý kadet již o poznání bodřeji a nadšeněji. Jeho tvář sebou slabě zaškubala a ruce se mu roztráslly. Čerství povstanci mají potíže s motorikou.

Kdepak, tohle nebyl žádný hloupý vtípek.

Byl to povstanec.

Ještě před pár hodinami na nástupišti by se mladík díval na tuto ženu s úplně odlišnou touhou.

Nyní však pro něj představovala pouze živou potravu, k níž byl nezadržitelně přitahován. Povstanec každou chvíli zrychlí a vrhne se ke své oběti...

Vyškulbl jsem z pochvy, kterou jsem měl schovanou pod sakem, mačetu a řal bývalého kadeta do ramene.

„Éééé!“ vyhekl povstanec a otočil se ke mně. Z hluboké rány pomalu vytékala hustá krev a vsakovala se do tmavě modré uniformy. To, že se kadetovy pohyby zrychlily, mohlo být patrné jen cvičenému oku – jenže to moje bylo cvičené až moc. Za okamžik povstanec přejde do fáze lovu. Ale jak to, že tak rychle?!

V příštím okamžiku jsem řal podruhé a usekl mu hlavu.

Zrzavá žena vyjekla, když jí tělo ztěžka dopadlo k nohám. Vykoukl jsem do šerého nástupního prostoru, ale nikdo další tam už nebyl. Rychle jsem zabouchl dveře a otočil se.

Pohledy všech návštěvníků jídelního vozu se upíraly na mě. Kola klapala a žena ječela, ale jinak vládlo ticho.

„Kvazi!“ vykřikl jsem. „Jsou tady nějakí kvazi?“

Ticho.

Zrzka přestala ječet. Vzpamatovala se rychle, to se jí muselo nechat.

„Kvazi!“ zavolal jsem znovu.

Ticho.

Nu což, vlastně jsem už dopředu věděl, že volám zbytečně. V jídelním voze jsem předtím žádného kvazi nezahlédl. Zatracená smůla! Vlak jede do Petrohradu, do jejich hlavního města, ale přitom žádný z inteligentních mrtvých není nablízku!

Můj nedávný společník se zvedl a rozhořčeně vykřikl:

„Jste vrah! Vrah a sadista!“

„Proč?“ podivil jsem se nepřítomně. Neustále jsem skrz kalné sklo dveří pokukoval do nástupního prostoru, zda tam nevidím dalšího nevíтанého hosta.

„Povstance je třeba zatýkat! Ne je mučit! A vy jste toho kluka schválně nejprve pořezal, já to viděl!“

„Jo,“ přiznal jsem. „Schválně. Doufal jsem, že je to přece jen jenom vtip a že přede mnou stojí člověk... Poslyš, Voloďo, nemáš nějakou zbraň?“

Barman sáhl dolů pod pult a vytáhl velký nůž. Dveře, jež vedly do kuchyně, se pootevřely a ven vykoukl kuchař – o něco starší a o něco mohutnější chlapík, třímající pořádný sekáček. No, aspoň něco.

„Jdu do vagonu číslo šest,“ řekl jsem. „Jestli má někdo stejnou cestu, můžeme se projít spolu.“

„V případě výskytu povstanců je potřeba izolovat vagony uzavřením spojovacích průchodů, nahlásit danou událost strojvůdci a vlakvedoucímu a následně čekat, až dorazí pomoc!“ odrecitoval barman.

„Paráda!“ pochválil jsem ho. „Tak se tím řiď! Ale já půjdu. Přidá se ke mně někdo? Žádní zájemci? Pak tedy...“

„Myslím, že vaši nabídku využiju,“ řekla zrzavá žena a zvedla se od stolku. Šaty jí ladně sklouzly po dokonalé postavě.

Změřil jsem si ji pochybovačným pohledem – pěkně od hlavy až k patám. Vůči její hlavě jsem nic neměl, vůči nohám taky ne, ale ty její střevíčky...

Žena odkopla střevíčky – měla pod nimi bílé kotníkové ponožky. Pak si nadzvedla šaty a pokynula mi.

„Řežte. Po kolena. Nebo klidně o kousek výš.“

„Nestačím zírat!“ zvolal jsem obdivně a odhrnul cíp šatů. Byly z pravého hedvábí – celá tahle paráda musela stát víc než jedno křídlo dopravního letadla. Nebo i obě. Otřel jsem čepel mačety o nohavici nešťastného kadeta a pak jsem s ní začal pečlivě párat šaty.

„Je to blázen!“ zvolal můj nedávný společník. „Podívejte se na něj, no jen se na něj podívejte! Je to blázen, nebez-

pečný šílenec! Kde vzal mačetu? Kdes vzal tu mačetu, přiznej se!“

„Dělal jsem u záchranky a ukradl jsem ji umírajícímu pacientovi,“ opáčil jsem. Pak jsem pokynul ženě: „Jdeme?“

„Vteřinku.“ Sešlapala odříznutý kus šatů, překročila ho, přistoupila k barmanu Volodovi a sebrala mu z ruky skleničku. Kdy ji asi stačil naplnit a pro koho? Beztak pro sebe... Zrzka skleničku jedním douškem vyprázdnila, načez vzala Volodovi z druhé ruky nůž – barman se ani nesnažil protestovat. Potom mezi stolky zamířila ke mně, přičemž ladně pohupovala boky.

V duchu jsem jí zatleskal.

Pak jsem otevřel dveře a opustil jídelní vůz.

Vagon číslo osm vypadal naprosto poklidně, jak se sluší a patří na poctivý vagon na trase Moskva-Petrohrad. Tradiční běhoun na podlaze, tlumené světlo nástropních zářivek.

Žádné lidi jsem neviděl. Ani živé, ani mrtvé. Vagon se zlehka natřásal na spojích kolejnic, ale jinak byla jízda vlaku velice plynulá.

„Do kterého vagonu potřebujete?“ zeptal jsem se své spoléčnice. „Mimochoodem, jsem Denis. Denis Simonov.“

„Do pětky,“ odpověděla. „A já se jmenuju... Alexandra. Alexandra Fadějevová.“

„No teda...“ zamumlal jsem, dívaje se dopředu chodbičkou. „Co myslíte, soudružko Sašo – byl sám?“

„Myslím, že potřebuju do vagonu číslo pět,“ odpověděla. „A rychle.“

„Syn?“ zeptal jsem se. „Dcera?“

„Dcera a manžel. Chtěl ji uspat a pak se ke mně připojit.“

„Rozumím,“ řekl jsem. „Držte se za mnou.“

Opatrně jsem se dotkl kliky dveří nejbližšího kupé. Dveře se mírně pootevřely. Vzniklou škvírou jsem nakoukl dovnitř.

„Tak co?“ zeptala se Alexandra nervózně.

Nejprve jsem si pomyslel, že kadeti na lůžkách spí. Zpod příkrývek vykukovaly ruce a nohy a na stolku tlumeně pocinkávala lžička ve sklenici – byl to běžný, uklidňující zvuk nočního vlaku.

Ale vtom jsem uviděl, že sebou bosé chodidlo, trčící až téměř ke dveřím, pocukává. Rovnoměrně, jako by se přizpůsobovalo nějakému neslyšnému rytmu. Prsty se skrčily a zase se narovnaly. Pevné mladé svaly se napnuly.

„Je to zlé,“ řekl jsem a zavřel dveře. „Hodně zlé. Pojdme.“

„Jsou mrtví?“ zeptala se Alexandra a kvapně mě následovala.

„Povstávají.“

Nakoukl jsem do dalších nedovřených dveří. Jeden kadet ležel na podlaze – nejspíš musel spadnout z horního lůžka. Hlavu měl vyvrácenou a krk zlomený, ale jeho tělo sebou pošukovalo, jak pomalounku dávalo škody do pořádku.

„Ale proč?“ zeptala se Alexandra. „Jak to?“

„Nevím,“ odpověděl jsem. „Když jsem je viděl na nádraží, byli plní života. Bojím se, že se námořníci něčím otrávil. Víte, Sašo, já se odjakživa bál jíst gyros na nádražích...“

„Takoví pěkní kluci,“ zašeptala Alexandra.

Tiše jsme kráčeli vagonem, dokud jsme nenarazili na kupé s otevřenými dveřmi. Právě odsud zřejmě vyšel nešťastný návštěvník jídelního vozu.

Tři jeho spolubydlíci byli stále uvnitř.

Jeden právě povstával. Již šhubavě zvedal hlavu a celé jeho tělo se zachvívalo. Druhý se – doposud marně – pokoušel chodit po čtyřech. Třetí se snažil vyjít na chodbičku, ale zatím měl problém s prostorovou orientací, takže neustále zatáčel doprava a narážel hlavou do kovové zárubně. Když nás nešťastník uviděl, vydal bučivý zvuk a znovu se uhodil obličejem o železo.

„To není možné,“ řekl jsem. Silně jsem strčil povstance do hrudi, takže začal mávaje rukama couvat. Vzápětí klopýtl přes svého ležícího společníka a ztěžka žuchl na stolek. Ze stolku na podlahu s klapnutím spadla sklenice s konzervovanými houbami.

„Co není možné?“ zeptala se Alexandra.

„Že povstávají všichni najednou! Čas povstání bývá individuální – u někoho to jde rychle, ale jiný se může klidně válet i celý den.“

Zabouchl jsem dveře kupé.

„Takže tak,“ řekl jsem. „Teď půjdeme do svých vagonů a varujeme průvodčí. K žádné katastrofě nedošlo – všichni povstanci, až na tamtoho jednoho, jsou zatím tady. Vagon izolujeme a v Petrohradu se už o tyhle tuháče postarají kvazi. Je to tak správně? A další hlavy se prozatím vynasnažíme nesekat.“

Zrzka přikývla. Dívala se na mě jako očarovaná.

„Vážně jste kdysi dělal u záchranky?“ zeptala se.

„Copak vypadám jako doktor?“

Žena se nervózně zasmála a stěží slyšitelně zamumlala cosi nesmyslného:

„Mohl jste dělat s uličníky nebo třeba ducha...“

„Uličník jsem byl vždycky, ale duch?“ Ušklíbl jsem se. „Klidně si na mě sáhněte.“

Když je člověk nervózní, může leckdy mluvit z cesty – na tom není nic divného. Lehce jsem ženu popostrčil a pak jsme konečně opustili vagon plný mrtvých. Ještě jsem cestou zkusil otevřít dveře, za nimiž se nacházelo kupé průvodčího, ale bylo zamčeno. Průvodčí musel být někde pryč, možná na obchůzce.

Z nějakého důvodu jsem si vůbec nepřipouštěl, že i v dalším vagonu spatříme stejný obrázek. Vždyť pokud by neznámá smrt dokázala překročit hranici jednoho vagonu, muselo by se něco stát i v jídelním voze, a tam přece nikdo neumřel.

A skutečně – ve vagonu číslo sedm bylo všechno v pořádku. Z jednoho kupé se ozýval veselý a srdečný smích. Sešlo se v něm asi osm lidí z různých kupé. Na stolku samozřejmě nestála jenom limonáda, ale cestující se přece jen chovali celkem tiše.

Koneckonců, mají přece namířeno do kulturní metropole Ruska.

Nakoukl jsem do kupé.

„Chlapi, jsou ve vagonu nějací kvazi?“ zeptal jsem se.

„Jenom pár kvazialkoholiků...“ opáčil jeden s mazanou tváří nenapravitelného šprýmaře.

Zřejmě se chystal pokračovat, ale pak se otočil.

A uviděl mačetu v mé ruce.

A ženu s oříznutými šaty a kuchyňským nožem za zády.
Zmlkl.

Potřásl hlavou.

Jak on, tak i jeho společníci okamžitě vystřízlivěli. Ozvalo se několik nadávek.

„V sousedním vagonu se přihodilo neštěstí,“ řekl jsem. „Jeli tam námořní kadeti. Plný vagon. No a... vypadá to, že se něčím otrávil.“

„Dočista se otrávil?“ zeptal se kdosi.

Přikývl jsem.

„Jednoho jsem musel sundat,“ vysvětlil jsem pak. „V jídelním voze. Toho, co povstal jako první. Ostatní nejspíš dojedou až do Petrohradu. Ale stejně vzbudte průvodčího, ať zamkne dveře, co vedou vedle do osmičky. A pro jistotu taky zkontrolujte všechna kupé... Co kdyby ještě někdo... snědl něco prošlého...“

„Zkontrolujeme je, nebojte,“ řekl jeden z mužů. „Víme, co dělat.“

Chlapi skutečně vypadali, že si ví rady, a já se hned cítil klidněji. Takoví dokážou zkontrolovat vagon, zabarikádovat se, a v případě potřeby dokonce useknout pár hlav.

Už jsme s Alexandrou opouštěli vagon, když vtom se za mnou ozvalo:

„Povstalo jich tam hodně?“

„Už skoro všichni!“ zavolal jsem v odpověď.

„To není možný!“

„Já vím,“ souhlasil jsem.

Prošli jsme nástupním prostorem a ocitli se v mém vagonu číslo šest.

Bylo zde ticho. Ale normální, živé ticho, nesrovnatelné s tím, které panovalo o kus dál ve vagonu s číslem osm.

No dobře, to už si vymýšlím. Ticho je samozřejmě vždycky stejné.

„Všechno je v pořádku,“ řekl jsem. „Běžte za svou rodinou, soudružko Alexandro. Obdivuji vaše sebeovládání, klobouk dolů.“

Stěží postřehnutelně se usmála.

„Vy cestujete tady?“

„Ano. V kupé číslo dvě. Promiňte, že vás nepozvu dál.“
Zvedl jsem ruku a zaklepal na dveře.

„To nic,“ řekla Alexandra. Upřeně mi hleděla do očí a já měl pocit, že se mi chystá něco povědět.

No... Anebo mě třeba chtěla vášnivě políbit - bez ohledu na manžela a dceru ve vedlejším vagonu.

Samozřejmě bych proti tomu nic nenamítal - Alexandra byla mimořádně krásná žena. A polibek za záchranu života je koneckonců romantika, ne nevěra. I její manžel by s tím určitě musel souhlasit!

„Občané, ihned se vraťte do svých kupé, zavřete dveře a otevírejte pouze oficiálním zástupcům Ruských drah!“ zaburácel mi náhle těsně u ucha průvodčí, který právě vyšel ze svého kupé. Muž si jednou rukou strkal do kalhot pomuchlanou košili, zatímco v té druhé pevně svíral lacinou služební mačetu. „Máme... ééé... technické problémy... Kde jste vzal tu mačetu, pane?“

„Ukradl ji,“ ušklíbla se Alexandra a pak průvodčímu podala nůž. „Dejte ho pak barmanu Volodovi, dobře?“

A pak ladnou a svůdnou chůzí odkráčela chodbičkou. V krátkých šatech vypadala dokonce ještě lépe než předtím.

„Tos nemohl vyjít o minutku později?“ zeptal jsem se průvodčího, zatímco jsem sledoval vzdalující se Alexandru.

„Kde jste vzal tu mačetu?“ nedal si pokoj průvodčí.

Vytáhl jsem policejní průkaz a ukázal mu ho.

„Je to moje služební. Teď běžte a postarejte se o izolaci vagonu číslo osm z naší strany.“

„Je to tam zlé?“ zeptal se průvodčí chápavě.

„Je to tam ještě horší,“ odpověděl jsem a znovu zaklepal na dveře.

Zámek cvakl a Nal otevřel dveře. Měl na sobě jen trenýrky a vypadal rozespale a nespokojeně.

„Ale tati...“ začal říkat, ale pak se překvapeně podíval na zbraně, které jsme já i průvodčí drželi v rukou. Ospalost z něho rázem spadla. „Co se stalo?“

„Ále, normální dospělácká kratochvíle - poměřujeme si kudličky,“ řekl jsem. „A debatujeme o nejlepších druzích oceli a způsobech broušení.“

„Tati!“

Pokynul jsem průvodčímu, vešel do kupé a zavřel za sebou dveře. Posadil jsem se na lůžko a zasunul mačetu do pochvy.

„Tak co se stalo?“ zeptal se znovu Nal, přešlapující z nohy na nohu.

„No...“ Odkáslal jsem si. „Tak zaprvé máš odteď navždycky zakázáno jíst gyros na nádražích. Věř mi, synu - nestojíš to za to.“

Nal se posadil naproti mně a dlaněmi si promnul oči.

„Dobře,“ řekl. „Rozumím. A kebab můžu?“

„Ten petrohradský? Vegetariánský? Z dušeného zelí a mrkve? Ten jo.“

„Co se přihodilo, tati?“ Nal se mi podíval do očí.

Povzdechl jsem si.

„Sašo, ob jeden vagon od nás cestovali námořní kadeti. Z Petrohradu. Možná se vraceli z nějaké exkurze, nevím... Zkrátka, všichni se něčím otrávnili. A teď pomalu povstávají.“

„Úplně všichni?“ zeptal se Nal tiše.

Přikývl jsem.

„A tys je všechny zabil?“

Trhl jsem sebou.

„Zbláznil ses? Samozřejmě že ne. No dobře, jednoho jsem bohužel musel... Teď je vagon izolovaný. Ještě by to asi chtělo pár kvazi, ale v zásadě už nebezpečí nehrozí. Dveře mezi vagony povstanci nevyrazí.“

„Kvazi neradi jezdí nočními vlaky,“ řekl Nal. „Považují to za zbytečnou ztrátu času. Třeba já... my... jsme tenkrát jeli ranním expresem.“

„No, nějaký kvazi se i tady určitě najde,“ řekl jsem.

„Zkrátka, neměj strach. A běž si lehnout.“

„Ale ty přece spát nebudeš, že ne?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Tak já taky ne,“ rozhodl se Nal.

„Jak chceš. Ale budeš nespát vleže a pod dekou.“

Nal se na mě nasupeně podíval, ale přece jen si vlezl pod příkryvku a zůstal ležet s pohledem upřeným na mě. Ztlumil jsem světlo, opřel se lokty o stolek a zadíval se z okna.

Venku se rozprostírala tma, zima a prázdnota. Jaro sice letos nastalo brzy, ale bylo studené. A někde tam v černotě bloudí povstanci a hledají si něco k snědku...

„Nevím, jestli se mi do Petrohradu chce,“ ozval se Nal tiše.

„Sám sis to vydupal, Sašo. A přitom jsi mohl zůstat s Nastou...“

„Ne.“

„Tak s Markinem. Má syna ve stejném věku...“

„Mohl bych si to ještě zkusit rozmyslet?“ zeptal se Nal rozespale. „Hm... Zůstat v Moskvě u cizích lidí a celý měsíc chodit do cizí školy. Nebo jet do Petrohradu a celý měsíc vůbec nechodit do školy... Už jsem si to rozmyslel! Přece jen radši pojedu do Petrohradu.“

O několik minut později už Nal spal.

Po dalších asi patnácti minutách jsem tichounce opustil kupé. Zašel jsem na záchod a opláchl čepel mačety. Potom jsem se prošel směrem k mrtvému vagonu a přesvědčil se o tom, že jsou dveře pevně zamčené a že v nástupním prostoru hlídkuje průvodčí, dva silní chlapi a kvazižena - jednu se tedy přece jen podařilo najít. Průvodčí mě ujistil, že ze strany jídelního vozu je cesta rovněž důkladně uzavřená a že i tam stojí u dveří hlídka.

Kupodivu mě to uklidnilo. A to dokonce natolik, že jsem po návratu do svého kupé zamkl dveře, vysvlékl se, uleh na lůžko a okamžitě usnul.

* * *

Zazvonil jsem u dveří ještě jednou. Jako by mi snad nestačila plastová páska s nápisem „Zapečetěno“, která na nich byla nalepená. Chvilí jsem stál a zíral na číslo bytu - šroubky, držící mosazné číslice, byly povolené. Dostal jsem chuť vytáhnout šroubovák a utáhnout je. Ale proč vlastně?

Vtom se tichounce pootevřely sousední dveře. Škvírou vykukla sousedka, kterou jsem trochu znal. Jednou mě s Olgou přistihla, jak se líbáme na chodbě, a podívala se na nás tak nevlídně a přísně, jako by Olga byla nějaká pubertáčka, a ne

bezmála dvacetiletá žena. Tenkrát jsme se neovládli a začali se hlasitě smát a Olga ze sebe skrz smích vysoukala: „Dobrý večer, Marie Zacharovno!“

„Dobrý večer, Marie Zacharovno,“ řekl jsem.

V sousedčiných očích se mihlo poznání: „Denisi! Bože můj, Denisi, to je neštěstí!“

Její hlas se rázem změnil. Existuje takový typ postarších žen, kterým přináší potěšení sdělovat nepříjemné novinky. Někdo onemocněl, někdo umřel, někomu utekl pes, prasklo kanalizační potrubí, dva týdny nepoteče teplá voda, zdražili pohanku... A přitom z nich doslova prýští soucit, ovšem smísený s potěšením, s radostným rozrušením. Pro takové ženy je nejspíš vůbec nejhorší, že nebudou moci truchlit na vlastním pohřbu.

I když na druhou stranu, dneska se jim k tomu konečně otevírá příležitost: „Ach běda, běda, zrovinka minulý týden jsem umřela!“

„Já vím, Marie Zacharovno,“ řekl jsem. „Ono to neštěstí potkalo celou zemi. Dokonce celý svět. Ale co se stalo s Olžinými rodiči?“

„Zahynuli v metru!“ zvolala sousedka s dychtivým zápalem. „V jednom vagonu prý povstal mrtvák, anebo se to aspoň někomu zdálo... Zkrátka, začala panika, souprava se zastavila, lidi se vyhnuli ven, dupali po sobě, divže se navzájem strachy netrhali na kusy... A tam zemřeli. Tvoje tchyně i tchán. Jeli na Rižskou tržnici, chtěli si tam koupit farmářské kuřátko, dokud se ještě prodávají, a udělat si aspoň naposled radost. Tak to říkali, když odcházeli...“

Sousedka se zarazila a zadívala se na mě s lačnou zvědavostí:

„A kde je Olinka? Kde je váš chlapeček?“

Mlčky jsem se na ni díval.

„Takové neštěstí!“ zahořekovala sousedka radostně.

„Marie Zacharovno, nevíte náhodou, jestli tady poblíž nebydly nějaké Olžiny kamarádky?“ zeptal jsem se.

„Kdepak, bylo to tiché děvče, skromné a tiché - když se sem nastěhovala, už byla velká, už končila školu,“ vychrlila ze sebe sousedka. „Neměla ani kamarádky, ani kamarády - pořád byla s rodiči nebo s knížkami, děvenka naše...“

Přikývl jsem a zamířil dolů po schodech. Nakonec jsem ani nenašel nikoho, s kým bych mohl sdílet svůj zármutek.

* * *

Probudil jsem se nad ránem, když vlak do Petrohradu neplánovaně zastavil na odstavné koleji kousek od městského okruhu. Nezdržoval jsem se oblékáním a vyšel do chodbičky - měl jsem na sobě jen trenýrky a v rukou mačetu a mobilní telefon. Unavený průvodčí kouřil v nástupním prostoru, čímž porušoval veškeré drážní předpisy. Náš vlak právě rozpojovali a vytahovali z jeho středu nešťastný vagon číslo osm.

Samozřejmě by bylo jednodušší, kdyby celý vlak dojel až na hlavní nádraží, kde by z něho zkušený kvazi v klidu vyvedli povstance a poslali je do rezervace. Tady už ovšem do hry vstupovaly zcela odlišné faktory. Třicítka mladých námořníků náhle zemřela a proměnila se v povstance. Jeden z nich byl nenávratně zlikvidován. Co si budeme povídat - něco takového už je průšvih celostátního formátu a úřady se evidentně dopředu snažily zmírnit jeho dopad na veřejné mínění.

„Chudáci kluci,“ zamumlal průvodčí a podíval se na mě. „Co se jim asi přihodilo?“

Pokrčil jsem rameny. Moje verze se zkaženým gyrosem samozřejmě nepůsobila dvakrát přesvědčivě.

„Mimochodem, vy prý nemáte opouštět kupé,“ dodal průvodčí. „Nařídil to vlakvedoucí. Dokonce po mně chtěl, abych vás zamkl uvnitř.“

„No jo, no jo, chystají se mě vyznamenat,“ řekl jsem. „Rovnou na nástupišti, ale bojí se, že před vší tou slávou pláchnu. Ministerstvo dopravy mi chce dát stolní hodiny ve tvaru malé litinové lokomotivy, která vždycky ve dvanáct hodin zahouká. Je to báječná věcička - dává se jedině za mimořádné zásluhy!“

Průvodčí se zamračil. Byl nevyspalý, a tak mu to zjevně moc nemyslelo.

„Jakouže litinovou lokomotivu?“

„Malou.“ Naznačil jsem mu rukama, jak asi bude velká. „Nebo vás zajímá konkrétní model? Efdéčko. ‚Felix Dzeržinskij‘. Vepředu má místo rudé hvězdy ciferník. Jenže já ji nechci.“

„Tak to je dobrý,“ pronesl průvodčí zamyšleně. „A proč ji nechcete?“

„Houká hrozně nahlas,“ vysvětlil jsem. „Přes den je to ještě v pohodě, ale co v noci? Navíc se v Moskvě blbě shání uhlí, a to byste nevěřil, kolik toho takový parní stroj sežere!“

„Běžte do háje,“ řekl průvodčí. „Jak vůbec můžete v takové situaci vtípkovat?“

Podíval jsem se na vagon číslo osm, který posunovací lokomotiva právě táhla někam pryč.

„Pořád lepší než plakat,“ řekl jsem.

„Hlavně pamatujte, že vás určitě nehodlají vyznamenat,“ varoval mě průvodčí. „Návštěvníci jídelního vozu sepsali prohlášení, že jste vědomě zabil povstance, aniž byste podnikl kroky k jeho zadržení. A tady v Petrohradu se na takové věci dívají opravdu hodně přísně.“

„To jo, v Petrohradu s povstanci odjakživa zacházejí v rukavičkách,“ souhlasil jsem. „Už celá dvě století. Děkuju za varování. Koneckonců, mohlo mě to napadnout. Vždyť já dokonce tamtoho jednoho návštěvníka znám.“

Poté, co železničáři odstranili ze soupravy mrtvý vagon – asi jako chirurgové, odebírající odumřelý orgán –, začali náš vlak znovu spojovat dohromady. Nečekal jsem, až svou práci dokončí, a zamířil do druhého, prázdného nástupního prostoru. Chvilíčku jsem přemýšlel.

A pak jsem si zavolal.

„Už jsi vzhůru?“ zeptal se Markin. Hlas měl tradičně bodrý. „Nedojels do té naší kulturní metropole nějak moc brzy?“

„Zrovna odpojují vagon číslo osm.“

„Rozumím. A proč jsi mi nezavolal hned?“

„Nechtěl jsem tě budit.“

„Ti dík. Tím pádem mě vzbudili, sotva jsem usnul. Co to tam sakra děláš, Denisi?“

„Pomáhám.“

„Ještě dodej, že chráníš... Proč jsi zabil povstance?“

„Zrovna se chystal vrhnout na jednu ženu. Ještě chvílku, a prokousl by jí hrdlo.“

„Byla aspoň pěkná?“ zeptal se Markin.

„To si piš!“

Můj šéf si odfrkl.

„A pokusil ses o zadržení?“ zeptal se pak. „A protože beru v potaz tvoji zjevně rozvernou náladu, raději upřesním – pokusil ses o zadržení povstance?“

„Markine, vždyť mě přece znáš,“ řekl jsem. „Povstanec začal zrychlovat. Lovit. Šlo o každou vteřinu.“

„Chceš říct, že sotva povstal, hned začal zrychlovat?“ zeptal se Markin pochybovačně.

„Někdy se to stává, však víš.“

„No jo, stává...“ zabručel Markin neochotně. „Chtěli moje svolení, aby tě mohli zatknout. To se ví, že jsem je poslal někam. Ale musel jsem jim slíbit, že to osobně prošetřím a že tě potrestám.“

„Komu?“

„Kvazi, komu jinému... Ten mrtvý kluk pocházel z Petrohradu a měl v závěti, že si přeje povstat... Takže ti radím, abys zavolaal Bedreněcovi.“

Místo odpovědi jsem se významně odmlčel.

„Stejně máš namířeno do té jeho organizace,“ řekl Markin. „Takže byste se tak jako tak setkali.“

„No jo, jenže já se s ním nechci setkat v roli prosebníka.“

„Rozumím,“ řekl Markin chápavě. „Ale jestli tě strčí za mříže na tak dlouho, než se to celé vysvětlí, tak ti fakt nemůžu slíbit, že tě z těch jejich petrohradských kobek jednoduše dostanu.“

Ó, to je panečku sloh! Petrohradské kobky! To ho ti chlapi z bezpečnostní služby kvazi museli ale pořádně dožrat!

„Nikdo mě nikam strkat nebude. Jsem tady se Sašou. Snad si nemyslíš, že by do těch svých kobek šoupli takovýho kluka?“

Markin chvíli mlčel.

„Takže ty jsi do Petrohradu vyrazil se synem?“ zeptal se pak.

„Jak jsem měl vědět, že se přihodí něco takovýho? A on o to hrozně moc stál. Stýská se mu po Petrohradu, chápeš?“

Markin si povzdechl a zopakoval:

„Zavolej Michailovi. Tím spíš, když je s tebou tvůj syn. A mně teď pár hodin nevolej - vypnu si mobil a půjdu si lehnout.“

Vlak se otrásl - to se právě znovu spojily vagony. Věděl jsem, že už nemá smysl jít spát. Za půl hodiny budeme na hlavním nádraží.

Stál jsem a díval se na displej telefonu.

Mám mu zavolat, anebo se zkusím nějak obejít bez toho?

* * *

Kvazi formálně neměli žádnou policii, úředníky ani havarijní služby. Zkrátka, neměli vůbec žádné státní struktury, nýbrž pouze Zmocněnce - prezidenta, cara a diktátora, to všechno v jednom, a možná ještě mnohem víc.

Pokud vím, podobného modelu se držela většina komunit kvazi. Pouze v USA tvrdohlavě okopírovali lidskou státní strukturu, takže vznikla paralelní vláda, a dokonce dvě strany - nekrodemokrati a morsrepublikáni. V čele jedné z nich stál Ženoameričan a v čele té druhé zase transgender Afroameričan - zkrátka, žádný velký rozdíl oproti lidem.

Ruští kvazi si však, stejně jako kvazi ve většině ostatních zemí světa, zvolili anarchistickou formu státního uspořádání. Každý z nich samozřejmě dělal něco jiného, ovšem jejich funkce nebyly nijak ukotvené. „Inspektor“ nebo „vyslavec“ Zmocněnce - to bylo maximum, kam až byli ve svém titulování ochotní zajít.

Čtyři kvazi, kteří obklopili mě a Nala, tedy formálně nebyli úředními osobami. A to i navzdory tomu, že na sobě měli stejné oblečení - blankytně modrá saka, oranžové kalhoty a zářivě žluté barety -, že na jejich opascích visely masivní gumové obušky a že jim byl vlastní onen svérázný, „policejní“ způsob komunikace, kterého se našinci nedokážou zbavit dokonce ani po smrti.

„Znovu se ptám,“ řekl jsem, „co vás opravňuje k mému zatčení? Pokud patříte k policii, předložte prosím své doklady.“

„A já vám to znovu vysvětlím, občane,“ řekl vůdce skupiny (neměli sice žádné epolety, ale všichni z nějakého důvodu nosili na hrudi odznaky ve tvaru malých rudých hvězdiček, přičemž vůdce skupiny měl tři, zatímco ostatní po jednom). „Na území kvazi neexistuje žádná policie, neboť zde neexistuje kriminalita. Jsme jen prostí občané Petrohradu, kteří mají rádi veřejný pořádek. A nezatýkáme vás. Pouze vás žádáme, abyste nás dobrovolně doprovodil. Rádi bychom totiž s vámi v neformálním prostředí obvodního oddělení klubu milovníků veřejného pořádku probrali několik různých témat.“

Povzdechl jsem si. Nejspíše zbarvené uniformy (no jistě, jistě, samozřejmě to nebyly uniformy - to si jen „prostí občané“ Petrohradu na sebe náhodou vzali stejné oblečení) ve mně vzbuzovaly dojem, že jsem se ocitl ve staré dětské knize a že se teď přu s jejími zdvořilými, dobře vychovanými postavičkami.

„Promiňte,“ zeptal jsem se, „ale nejste náhodou strážník Hvizdulka?“

Kvazi však vypadal mladě, a tak dost možná knihu Neználek ve Slunečním městě vůbec nečetl.

„Ne,“ opáčil. „Jsem Pěnočkin, Arkadij Pěnočkin. Hraje to snad nějakou roli?“

Povzdechl jsem si. Nad náměstím se, jak se sluší a patří po příjezdu vlaku, rozléhala hymna Petrohradu.

*Jsi nezlomný a během roků temných
zdolal jsi všechny bouře, všechny strážně.
Jsi koráb s mořskou duší,
jako samo Rusko nesmrtelný -
pluj dál pod vlajkou Petrovou bez bázně!¹*

¹ Oficiální hymna federálního města Petrohrad; autorem jejího textu je ruský básník Oleg Čuprov.

Nal mě zatahal za rukáv. Položil jsem mu ruku na rameno a sykl:

„Počkej, hned to bude... Tak tedy, Arkadiji Pěnočkine, prostý občane Petrohradu, povězte mi, co se stane, když vás odmítnu doprovodit?“

„Myslím, že nám nezbude, než abychom byli velmi přesvědčiví,“ řekl Pěnočkin. Řekl to natěšeně, ba až s jakýmsi gustem.

„Je se mnou dítě,“ řekl jsem.

„Dítě dopravíme do dětského klubu dočasné péče,“ oznámil mi Pěnočkin. „Nemusíte mít obavy.“

„Tati!“ řekl Nal naléhavě.

Vytáhl jsem z vnitřní kapsy bundy svůj průkaz a podal ho Pěnočkinovi, ale ten se na něj ani nepodíval.

„My dobře víme, kdo jste, kapitáne Denisi Simonove.“

„A vůbec nic to nemění?“

„Pouze vám to přitěžuje,“ odpověděl klidně Pěnočkin.

„Otče!“ ozval se Nal již hodně zotra.

Když jsem se na něj podíval, Nal prudce šklubl hlavou a pohledem ukázal kamsi stranou.

Otočil jsem se a uviděl Michaila Bedreněce.

Starý kvazi už vedle nás musel stát celkem dost dlouho.

Na sobě měl jako vždy staromódní pomačkaný oblek s kravatou a na hlavě klobouk. Přes sako si Bedreněk oblékl černý vlněný plášť strohého, vojenského střihu. Anebo ten plášť možná jen vypadal jako armádní – nebo spíš patřící příslušníkovi válečného námořnictva –, a to proto, že ho zdobila černá stužka se zlatou kotvičkou, kterou Bedreněk svinul do tvaru osmičky a připíchl si ji na klopu?

„S mořskou duší, nesmrtelný...“ zamumlal jsem.

Bedreněk střelil pohledem po stužce a pak se zadíval na občana Pěnočkina. Ten jeho pohled nějakou dobu celkem klidně opětoval, ale pak se začal ošívát a přešlapovat na místě, jako by se mu najednou zachtělo na záchod.

Bedreněk na něho nepřestával hledět.

„Nemyslím si, že je to správné,“ řekl Pěnočkin a sklopil oči.

„Běžte, Arkadiji,“ řekl Michail jemně.